

ת"פ 7734/03/22 - מדינת ישראל נגד אדיר ביטון (עציר)

בית משפט השלום בירושלים

ת"פ 7734-03-22 מדינת ישראל נ' ביטון(עציר)
בפני כבוד השופטת סיגל אלבו

בעניין: מדינת ישראל ע"י ב"כ עוה"ד רוני צרפתי

המאשימה

נגד

אדיר ביטון (עציר) ע"י ב"כ עוה"ד רוני
פוליטי

הנאשם

הכרעת דין

כללי

1. נגד הנאשם הוגש כתב אישום שעניינו: **התפרצות למקום מגורים בכוונה לבצע עבירה (3 עבירות) לפי סעיף 406 (ב) לחוק העונשין, התשל"ז-1977 (להלן: "חוק העונשין").**

עובדות כתב האישום

2. על פי עובדות כתב האישום, ביום 24.2.22 בשעה 14:30 לערך, התפרץ הנאשם לדירתה של אורה מרלי (להלן: "**המתלוננת אורה**") ברחוב אברהם שטרן 4 בירושלים, באופן שבו פתח את דלת הכניסה לדירה שהיתה סגורה, אך לא נעולה, ונכנס לתוך הדירה. המתלוננת אורה הבחינה בנאשם ושאלה אותו לפרש מעשיו. אז עזב הנאשם את הדירה.

3. בהמשך, בשעה 15:45 לערך, התפרץ הנאשם לשתי דירות בבניין סמוך, ברחוב אברהם שטרן 10 בירושלים, כמפורט להלן:

א. בתחילה פתח הנאשם את דלת דירתה של המתלוננת טלי אזרי (להלן: "**המתלוננת טלי**"), בקומה הראשונה בבניין, שהיתה סגורה אך לא נעולה, נכנס לסלון הבית ומשהבחינה בו המתלוננת טלי ושאלה לפרש מעשיו, עזב הנאשם את הדירה.

ב. בהמשך עלה הנאשם לקומה השנייה בבניין, פתח את דלת דירתה של איטאבין קבדה (להלן: "**המתלוננת איטאבין**"), שהיתה סגורה אך לא נעולה, ונכנס לסלון הבית. משהבחינה בו עמוד 1

המתלוננת איטאביין ושאלה לפשר מעשיו עזב הנאשם את הדירה.

במעשיו המתוארים לעיל מיוחס לנאשם כי התפרץ לשלושת הדירות בכוונה לבצע גניבה או פשע.

תשובת הנאשם לאישום

4. בתשובתו לאישום כפר הנאשם באשמה. הנאשם כפר בכך שנכנס לדירות בכוונה לגנוב, וטען כי חיפש חבר בשם שלמה סבג, המתגורר בבניין, ואשר חלה במחלת הסרטן. דלת אחת הדירות היתה פתוחה, והנאשם שאל את הדיירת האם שלמה סבג מתגורר במקום. על דלתות הדירות הנוספות דפק הנאשם, שמע מענה של "בוא" או "פתוח", ורק אז פתח את הדלת ועמד בכניסה, מבלי שנכנס לדירות אלה. הנאשם טען כי לא היה בכוונתו לגנוב או לבצע עבירה אחרת, אלא רק לוודא היכן מתגורר חברו שלמה סבג.

גדר המחלוקת

5. המחלוקת בין הצדדים נוגעת לשאלות: האם פתח הנאשם את דלתות הדירות על דעת עצמו והאם נכנס הנאשם לדירות. בהנחה שהתשובה לשאלות אלה חיובית, עולה שאלת קיומו של היסוד הנפשי, היינו האם נכנס הנאשם לדירות בכוונה לגנוב או לבצע עבירה אחרת מסוג פשע.

הראיות שהובאו במשפט

6. מטעם התביעה העידו:

עת/1 המתלוננת טלי אזרי

עת/2 המתלוננת איטאביין קבדה

עת/3 המתלוננת אורה מרלי

כן הוגשו המוצגים הבאים:

ת/1 הודעת הנאשם במשטרה מיום 24.2.22

ת/2 הודעת הנאשם במשטרה מיום 28.2.22

ת/3 דיסק הקלטת שיחה למוקד החירום המשטרתי מיום 24.2.22

ת/4 תמלול הקלטת השיחה למוקד החירום המשטרתי מיום 2.3.22

ת/5 מזכר תיאום מסדר זיהוי למתלוננות

ת/6 מזכר תיאום מסדר זיהוי עם הסניגור מיום 27.2.22

ת/7 דו"ח תובנות מצלמות גוף מיום 26.2.22

ת/8 מזכר איתור הקלטה ממוקד 100 מיום 27.2.22

ת/9 מזכר בדיקת מצלמות במקום האירוע מיום 26.2.22

ת/10 מזכר זימון מעורבים מיום 26.2.22

ת/11 מסדר הזיהוי שנערך למתלוננת טלי אזרי

ת/12 מסדר הזיהוי שנערך למתלוננת אורה מרלי

ת/13 דו"ח פעולה של השוטר אופיר רחמים מיום 24.2.22

ת/14 דיסק סרטון שצולם במצלמות הגוף של השוטר אופיר רחמים מיום 24.2.22

מטעם ההגנה העיד הנאשם.

כן הוגשו המוצגים הבאים:

נ/1 הודעת המתלוננת טלי אזרי במשטרה מיום 24.2.22

נ/2 הודעת המתלוננת טלי אזרי במשטרה מיום 28.2.22

נ/3 מזכר מיום 31.8.22 שנערך במסגרת ריענון הזיכרון של המתלוננת טלי אזרי

נ/4 הודעת המתלוננת אורה מרלי במשטרה מיום 24.2.22

נ/5 הודעת המתלוננת אורה מרלי במשטרה מיום 28.2.22.

דין והכרעה

7. לאחר שבחנתי את הראיות שהובאו במשפט, מצאתי שבכל הנוגע לדירותיהן של המתלוננת אורה מרלי והמתלוננת טלי אזרי, המאשימה הוכיחה את עבירות ההתפרצות שיוחסו לנאשם, וכי בכל הנוגע למתלוננת איטאבין קבדה הוכח קיומה של עבירה של כניסה למקום מגורים בכוונה לבצע גניבה. למסקנה זו הגעתי על יסוד בחינת מארג הראיות אשר מובילות למסקנה המפלילה את הנאשם בעבירות, ולאחר שדחיתי את הסבריו של הנאשם שאותם מצאתי בלתי סבירים, בלתי אמינים ובלתי מתקבלים על הדעת.

להלן, אפרט את הנימוקים אשר עומדים בבסיס החלטתי.

עדות המתלוננת איטאבין קבדה

8. המתלוננת איטאבין קבדה (להלן: "איטאבין") העידה כי היא מתגוררת ברחוב שטרן 10 בירושלם בקומה שנייה וכינויה הוא "איטא". באותו היום בשעות הצהריים, חזרה איטאבין מעבודתה, פתחה את הדלת ונכנסה לביתה, הניחה את התיק והחלה לטאטא את הרצפה המאובקת בשל עבודות שמבוצעות בבניין, כאשר באותה עת הדלת היתה פתוחה. הנאשם נכנס, שאל את איטאבין האם היא מתגוררת בדירה או שהיא עובדת ניקיון, והיא השיבה לנאשם כי היא מתגוררת בדירה. הנאשם אמר לה כי הוא מחפש את דנה, ואיטאבין אמרה לו שאולי דנה מתגוררת בקומה שלישית. לאחר השעה ארבע יצאה איטאבין מדירתה על מנת לאסוף את בתה, ובכניסה לבניין פגשה את השכנה טלי אזרי, וראתה אותה כשהיא נסערת ובוכיה. איטאבין שאלה את שכנתה מה קרה, ואז ראו שתיהן את הנאשם מגיעה לעברן מתוך מדרגות הבניין. איטאבין אמרה לנאשם: "מה עד עכשיו לא מצאת את דנה?" אז אמרה לה שכנתה טלי שהוא לא מחפש את דנה, וכי היה גם בדירה שלה.

9. את אופן כניסתו של הנאשם לדירה תיארה איטאבין בעדותה כך:

"פתחתי את הדלת והשארתי פתוח קצת, הוא נכנס והחזיק את הדלת וככה זה היה, את גרה פה, את עובדת, ואמרתי לו לא, זו הדירה שלי (מדגימה שהוא החזיק את הידית ונכנס עם הראש ושאל אותי את גרה פה או שאת מנקה פה) אמרתי לא" (עמ' 8 לפרוטוקול ש' 10 - 13).

10. עוד ציינה איטאבין בעדותה, כי כשראתה את הנאשם בכניסה לבניין הבחינה כי יש לו באוזן משהו: "עגיל או אוזנייה". כן ציינה איטאבין בעדותה, כי סברה שהוא אחד מהפועלים שעובדים בבניין, ועל כן לא ייחסה לאירוע חשיבות.

11. בחקירתה הנגדית ציינה איטאבין כי שכנתה טלי מתגוררת באותה הקומה, אך לא ניתן לראות את דלת דירתה של טלי מהדירה שלה, אך אם טלי צועקת או ילדים צועקים היא יכולה לשמוע (עמ' 10 לפרוטוקול ש' 23).

12. התרשמתי ממהימנות העדה איטאבין היתה חיובית. עדותה היתה מתונה ולא מעצימה, העדה ניסתה לדייק בדבריה ולספר במדויק את אשר זכרה, ואני מאמצת את גרסתה במלואה.

13. על יסוד עדותה, אני קובעת כי דלת דירתה של איטאבין היתה פתוחה מעט, הנאשם אחז בידית הדלת ונכנס עם ראשו לתוך הדירה, הבחין באיטאבין, שאל אותה האם היא מתגוררת בדירה או עובדת ניקיון, איטאבין השיבה לו כי היא מתגוררת בדירה, והנאשם שאל אותה היכן מתגוררת דנה. בחלוף זמן מה, לאחר שירדה איטאבין לקומת הכניסה בבניין פגשה את שכנתה טלי אזרי, ראתה אותה כשהיא נסערת, ואז ראו שתיהן את הנאשם מגיע מתוך מדרגות הבניין לעברן.

עדות המתלוננת טלי אזרי

14. המתלוננת טלי אזרי (להלן: "טלי") העידה כי היא מתגוררת ברחוב שטרן 10 בירושלים בקומה השנייה, בה יש ארבע דירות. ביום 24.2.22 בסביבות השעה 15:45 בנה של טלי יצא מן הבית, ודלת הדירה נותרה סגורה, אך לא נעולה. טלי ניגשה לשירותים ולאחר שיצאה מן השירותים והתקדמה לכיוון הסלון, שמעה רעש מכיוון המטבח. מאחר שידעה כי בנה יצא מן הבית, היא נבהלה, שאלה "מי זה" ושמעה תשובה: "סליחה, טעות", הדלת נסגרה חזרה והנאשם יצא החוצה. טלי ניגשה לדלת, הביטה בעינית ואז שמעה את קולו של אותו אדם שואל את השכנה איטאבין האם דנה גרה כאן. כאשר ירדה לאחר זמן מה לכניסה לבניין על מנת להביא את בתה, פגשה את השכנה איטאבין בכניסה לבניין, ואז שתיהן ראו את הנאשם יוצא מן הבניין, ושאלו אותו את מי הוא מחפש, והוא השיב "הכל טוב". עוד ציינה טלי בעדותה, כי הבחינה באוזנייה על אוזנו של הנאשם והוא אמר שהפועלים הלכו. טלי המשיכה וסיפרה, כי הלכה לתחנת האוטובוס על מנת להמתין לבתה, ופגשה בתחנה את השכנה אסתר המגוררת ברחוב שטרן 4, וזו אמרה שמישהו נכנס לדירה ברחוב שטרן 4. טלי התקשרה למשטרה, והשוטר אופיר ביקש ממנה להישאר עמו על הקו עד שיגיע. בזמן הזה ראתה טלי את הנאשם יוצא מהבניין, עולה במדרגות לכיוון רחוב בוליבייה וחוזר לתחילת רחוב שטרן, שם היה השוטר אופיר.

15. טלי ציינה בעדותה כי את הרעש שמעה מהמטבח, וזאת לאחר שיצאה מהשירותים ופנתה לכיוון הסלון (עמ' 12 לפרוטוקול ש' 31, עמ' 14 לפרוטוקול ש' 28 - 30).

16. בחקירתה הנגדית חזרה טלי וציינה פעם אחר פעם כי שמעה רעש מן המטבח (עמ' 15 לפרוטוקול ש' 8 - 9) וכי שמעה "**התעסקות בדברים. שמעתי רעש**" (עמ' 15 לפרוטוקול ש' 12).

17. מתמליל השיחה למוקד 100 (ת/4) עולה, כי טלי התקשרה למשטרה ודיווחה כי היתה בביתה, הגיע אדם שפתח את הדלת ולשאלתה "מה" הוא אמר לה טעות והלך. עוד ציינה, כי יש פה שתי שכנות שאמרו שהגיע גם אליהן.

18. בהודעתה הראשונה של טלי מיום 24.2.22 (נ/1) מסרה טלי גרסה מעט שונה. טלי מסרה כי ביום 24.2.22 בסביבות השעה 15:45 בנה יצא מן הבית, כאשר הדלת היתה סגורה ולא נעולה. טלי נכנסה לשירותים, שמעה רעש, יצאה מן השירותים שאלה מי זה, ואז ראתה את הנאשם עומד באמצע הסלון, הוא אמר לה "סליחה, טעות" ויצא. טלי חשבה כי מדובר בפועל שעובד בבניין, אך אז שמעה אותו אצל השכנה איטאבין, פותח את הדלת ואומר לה שהוא מחפש את דנה. כאשר יצאה מן הבית היא ואיטאבין ראו אותו שוב, שאלו אותו את מי הוא מחפש והוא השיב "הכל בסדר". כאשר ניגשה לתחנת האוטובוס להמתין לבתה, פגשה שכנה בשם אסתר המתגוררת ברחוב שטרן 4, וזו סיפרה לה שהשכנה אורה מרלי התקשרה אליה, וסיפרה לה כי אדם זר נכנס לדירתה. אז הבינה טלי שיש משהו מוזר והתקשרה למשטרה.

19. בהודעתה מיום 28.2.22 (נ/2) שנגבתה מיד לאחר מסדר הזיהוי, בו זיהתה טלי את הנאשם, אמרה טלי כי היתה בביתה, שמעה רעש בתוך הבית, באזור הסלון, שאלה מזה, ואז נאמר לה "סליחה טעות", ולאחר שיצאה מן הבית וירדה למטה, פגשה את איטאבין ושתיהן ראו את הנאשם בא לעברן.

20. ב"כ הנאשם טען כי לא ניתן לקבוע ממצאים עובדתיים על סמך עדותה של טלי בבית המשפט, לנוכח הסתירות בין

עדוּתה בבית המשפט להודעותיה במשטרה. כך בהודעותיה במשטרה אמרה טלי כי שמעה רעש מהסלון, בעוד שבעדותה בבית המשפט אמרה כי הרעש היה מהמטבח ומכיוון הכניסה. עוד טען, כי טלי לא ידעה לתאר את הרעש וכי ייתכן ששמעה רעש מבחוץ, שכן באותה עת עבדו פועלים מחוץ לבניין. לטענת הסניגור, ייתכן בהחלט שהרעש ששמעה טלי זו דפיקה בדלת, ואין ראיה ישירה כי הנאשם נכנס לדירתה של טלי. ב"כ הנאשם הוסיף וטען, כי טלי אף לא היתה יכולה לשמוע את אשר התרחש בדירתה של שכנתה איטאבין, שהרי איטאבין העידה שאי אפשר לשמוע מדירתה את שמתרחש בדירה של טלי, וכי איטאבין העידה כי טלי שמעה ממנה לראשונה על שהתרחש בדירתה.

21. נכונה אני לקבל את טענת ב"כ הנאשם שעדותה של המתלוננת טלי בבית המשפט אינה זהה בדיוק לגרסה שמסרה בהודעותיה במשטרה. כאמור, בהודעתה במשטרה טענה כי הנאשם עמד באמצע הסלון, בעוד שבבית המשפט אמרה כי עמד במטבח. כך גם מהודעתה במשטרה משתמע כי שמעה רעש בעודה בשירותים, בעוד שבבית המשפט העידה כי שמעה את הרעש מכיוון המטבח רק לאחר שיצאה מן השירותים. עם זאת, אין להסיק מהשוני בין הגרסאות אלה שטלי לא העידה אמת ואין להסתמך על דבריה.

22. ראשית, אציין, כי במסגרת ריענון זיכרון שבוצע לעדה לפני הדיון, בו הוצגו לה הודעותיה במשטרה, מסרה טלי מיד לתובע כי מה שנרשם בהודעתה הראשונה אינו מדויק, ואמרה לתובע כי יצאה מהשירותים לכיוון הסלון ושמעה רעש מכיוון המטבח (מזכר נ/3).

23. אני מקבלת את הסברה של טלי לשוני בין הגרסאות, לאור התרשמותי החיובית ממנימונתה. ניכר היה שבעדותה בבית המשפט ביקשה לדייק בפרטים וחזרה שוב ושוב על גרסתה כי שמעה את הרעש לאחר שיצאה מן השירותים, וכי הרעש נשמע מן המטבח ולא מכיוון הסלון, שכן אם הנאשם היה עומד בסלון היתה יכולה לראותו, בעוד שהנאשם עמד במטבח ועל כן לא ראתה אותו אלא רק שמעה אותו.

24. אכן במהלך חקירתה הראשית ציינה טלי כי שמעה רעש בכיוון הכניסה (עמ' 12 לפרוטוקול ש' 16), אך בהמשך שהתבקשה לתאר בדיוק היכן עמד הנאשם ציינה כי הוא עמד במטבח והוסיפה: **"אני באה ושומעת רעש בבית שלי ואני יודעת שאף אחד לא צריך להיות בבית, לא הבנתי מה קורה ואמר סליחה טעות ויצא"**. (עמ' 12 לפרוטוקול ש' 29 - 32). אף בחקירתה הנגדית אמרה טלי: **"הייתי בשירותים, יצאתי, שמעתי רעש. הייתי בדרך לדלת, כשאתה שומע משהו בבית, השתתקתי"** (עמ' 14 לפרוטוקול ש' 25), ובהמשך חקירתה אמרה: **"אני שומעת מהסלון רעש במטבח"** (עמ' 15 לפרוטוקול ש' 3), ומשנשאלה האם ייתכן שהיה מחוץ לבית השיבה כי שמעה **"התעסקות בדברים, שמעתי רעש...הכל. מדובר על כמה שניות, לא יודעת איזה רעש של מה"** (עמ' 15 לפרוטוקול ש' 10 - 14).

25. מעדותה של טלי עולה בבירור, כי הרעש ששמעה היה מתוך הבית - מהמטבח (אשר נמצא סמוך לכניסה לדירה, וכי לא היה מדובר בדפיקה על הדלת, שאם לא כן לא היתה סיבה לבהלה מצידה. גם הטענה כי ייתכן ומדובר ברעש מחוץ לבית, שכן באותה עת עבדו פועלים בבניין אינה מתיישבת עם עדותה של טלי כי האירוע התרחש "לאחר השעה שהפועלים הולכים" (עמ' 12 לפרוטוקול ש' 33).

26. למרות הפערים שהתגלו בין עדותה של טלי בבית המשפט להודעותיה במשטרה, אין פירוש הדבר שלא ניתן לבסס ממצאים על עדותה. אין בהבדלים בין הגרסאות כדי להעיד על חוסר מהימנותה של טלי, כפי שטען הסניגור, נהפוך הוא. טלי ביקשה לדייק בפרטים, וציינה כי לא ראתה את הנאשם בתוך הבית, אלא רק שמעה אותו וכי ראתה

לראשונה רק לאחר מכן, כאשר יצאה מן הבית ופגשה את איטאבין בקומת הכניסה של הבניין.

27. אשר לדיווח למוקד 100 (ת/4) הבהירה טלי כי בנוגע לכניסה לבניינים נוספים, מסרה דיווח לאחר שקיבלה אינפורמציה משכנה נוספת אותה פגשה בתחנת האוטובוס, וכי באותו הרגע היתה בסערת רגשות, ומסרה דברים שהשכנה אסתר אמרה לה וכן השכנה איטאבין.

28. כאמור, טלי העידה כי שמעה את הנאשם נכנס לדירתה של השכנה איטאבין ושאל אותה האם היא גרה בדירה או מנקה והיכן מתגוררת דנה,

29. כאמור, טלי העידה כי לאחר שהנאשם יצא מדירתה הביטה בעינית של הדלת ושמעה את הנאשם שואל את איטאבין האם היא מנקה והיכן דנה, בעוד שאיטאבין העידה כי מדירתה של טלי לא ניתן לראות את דלת דירתה. גם בכך אין לשלול את מהימנותה. איטאבין העידה כי כן ניתן לשמוע קולות ובוודאי אם הדלת פתוחה, כפי שהיה. לנוכח העובדה שדלת דירתה של איטאבין היתה פתוחה, ובהתחשב בכך שטלי היתה ממוקדת במתרחש בחוץ, הרי שהיתה יכולה לשמוע את הנאשם.

30. איטאבין לא ידעה כי טלי שמעה את שהתרחש בדירתה, שכן כאשר נפגשו בכניסה לבניין לא הספיקה טלי לספר לך על כך, שהרי מיד הנאשם הגיע לעברן. על כן עדותה של איטאבין כי טלי לא ידעה על שהתרחש בדירתה היא בגדר הנחה של איטאבין שטלי לא שמעה זאת. גם העובדה כי מיד לאחר שאיטאבין אמרה לנאשם: "מה עדיין לא מצאת את דנה?" השיבה לה טלי כי הנאשם לא מחפש את דנה וכי היה גם בדירתה, תומכת בגרסתה של טלי כי שמעה את השאלות שהנאשם הפנה לאיטאבין.

31. סיכומו של דבר: לאור התרשמותי החיובית ממהימנות העדה טלי, אני מאמצת את גרסתה, אשר נשמעה בעדותה בבית המשפט, וקובעת כי הנאשם פתח את דלת דירתה של טלי, אשר היתה סגורה ולא נעולה, מבלי שדפק תחילה בדלת, נכנס למטבח שנמצא בסמוך לדלת הכניסה, וכאשר שאלה אותה המתלוננת טלי "מי זה", השיב "סליחה, טעות", יצא מן הדירה וסגר אחריו את הדלת.

עדותה של המתלוננת אורה מרלי

32. המתלוננת אורה מרלי (להלן: "אורה") העידה כי היא מתגוררת ברחוב שטרן 4 בירושלים בכניסה הראשונה בדירה 2. ביום 24.2.22 בסביבות 14:30 אחר הצהריים, היתה בבית יחד עם בתה התינוקת כבת חודש וחצי, אורה נכנסה לחדר יחד עם בתה וכאשר יצאה מן החדר וחזרה למטבח, הבחינה בדלת הכניסה של הבית נפתחת. הדלת היתה סגורה, אך לא נעולה. אורה אמרה "שלום", כי סברה שאולי בעלה שב הביתה, ואז ראתה את הנאשם בתוך הסלון והבינה כי אין מדובר בבעלה. הנאשם שאל את אורה האם משפחת מזרחי לא מתגוררת פה. אורה ידעה כי משפחת מזרחי מתגוררת בכניסה ב' בבניין, אך משום שרצתה שהנאשם יצא מיד מן הדירה, התקרבה לעברו ואמרה לו כי משפחת מזרחי מתגוררת בקומה העליונה, וזאת על מנת שיצא מדירתה. רק בהמשך אמרה אורה לנאשם כי משפחת מזרחי מתגוררת בכניסה השנייה. לאחר שהנאשם יצא, סגרה האורה את הדלת ונעלה אותה. אורה תיארה כי היתה מפוחדת, התקשרה לבעלה, וביקשה ממנו להתקשר לשכנה חנה מזרחי על מנת לוודא האם היא ממתנה לאדם כלשהו. בעלה עשה כן, וחנה מזרחי אמרה לו שאינה ממתנה לאיש. בהמשך, התקשרה לשכנה בשם

אסתר תער, שהיא חברתה, וסיפרה לה מה שקרה.

33. בחקירתה הנגדית עמדה אורה על כך שלא נשמעה דפיקה בדלת קודם שזו נפתחה (עמ' 20 לפרוטוקול ש 21-25).

34. בהודעתה במשטרה מיום 24.2.22 (נ/4) מסרה אורה גרסה זהה. אורה תיארה שדלת דירתה היתה סגורה ולא נעולה, היא יצאה מהחדר ואז ראתה את דלת הכניסה נפתחת, חשבה שאולי מדובר בבעלה, אמרה שלום, והנאשם נכנס ושאל האם משפחת מזרחי אינה מתגוררת כאן. היא השיבה שמשפחת מזרחי מתגוררת למעלה, ובהמשך אמרה לנאשם כי התבלבלה ומשפחת מזרחי מתגוררת למטה.

35. גם בהודעתה מיום 28.2.22 (נ/5) מסרה אורה את אותה גרסה. אורה מסרה כי דלת הכניסה היתה סגורה, כי היתה במטבח, ראתה את דלת הכניסה נפתחת, ומאחר שסברה כי מדובר בבעלה אמרה "שלום", אז ראתה את הנאשם בביתה והוא שאל אותה האם משפחת מזרחי אינה מתגוררת פה.

36. ב"כ הנאשם טען כי קיימות סתירות בין גרסתה של אורה בהודעתה הראשונה במשטרה, בה מסרה כי כאשר יצאה מן החדר, ראתה את דלת הכניסה נפתחת, לבין הודעתה השנייה בה אמרה כי כאשר היתה במטבח ראתה את דלת הכניסה נפתחת.

37. איני מקבלת טענה זו. אורה הבהירה בחקירתה הנגדית כי מדובר בדירה קטנה, ומיד כשהיא יוצאת מחדר השניה היא מגיעה למטבח ורואה את דלת הכניסה (עמ' 20 לפרוטוקול ש' 4 - 9).

38. עוד ציינה אורה בעדותה, כי אמרה שלום לאחר שדלת הכניסה נפתחה, וכי אינה זוכרת אם זה היה לפני או אחרי שהנאשם נכנס לדירה.

39. עדותה של אורה הותירה בי רושם מהימן, עדותה היתה מתונה, לא מעצימה, היא השתדלה לדייק בפרטים, ואני מאמצת את גרסתה במלואה. על סמך עדות זו, אני קובעת כי הנאשם פתח את דלת דירתה של אורה, מבלי שדפק תחילה בדלת, נכנס לדירה ושאל האם משפחת מזרחי מתגוררת כאן. משנענה בשלילה, יצא מן הדירה.

40. סיכום ביניים: עדויות כל המתלוננות היו אמינות, מתונות ולא מעצימות, והותירו בי רושם מהימן וחיובי. כל אחת מן המתלוננות סיפרה על הדברים באופן שקול תוך שניכרו בדבריה סימני אמת. בעדותן לפני השתדלו לדייק בפרטים.

41. אציין, כי מדובר במתלוננות שאין להן הכרות קודמת עם הנאשם, ואין להם כל מניע לטפול על הנאשם עלילות שווא. לפיכך אני מעניקה משקל מלא לעדויות אלה ולמסקנות העולות מהן.

42. לכך מתווספת העובדה שבפרטים המהותיים היו גרסאותיהם של העדות זהות לאלה שמסרו בתשוא הראשוני במקום, כפי שניתן לראות בסרטון (ת/14) וכפי שעולה מדוח הפעולה של השוטר אופיר רחמים.

43. בע"פ 1258/03 פלוני נגד מדינת ישראל פ"ד נח(6), 625 (2004) התייחס בית המשפט העליון לכך שגם עדות

שיש בה אי דיוקים ופירכות עשויה להיות אמינה כל עוד מדובר בסתירות הנעוצות בטבע האנושי ואין מעלות חשש לאמירת שקר. ובלשון פסק הדין נאמרו הדברים כך:

"ניסיון החיים מלמד כי גם עדות שיש בה אי דיוקים ואף פירכות עשויה להיות אמינה, בייחוד כשיש הסבר לאי הדיוקים ולפירכות. כמו כן יש להבחין בין סתירות הנעוצות בטבע האנושי לבין סתירות המעלות חשש לאמירת שקר, שרק הן כוחן יפה לכרסם בעדות ולהעמיד בספק את מהימנותו של המוסר אותה [...]"

במקרה זה כאמור, אין מדובר בסתירות המעלות חשש לאמירת שקר.

עדות הנאשם

44. מנגד מצאתי את עדות הנאשם לא אמינה. גרסתו לא תאמה את הראיות בתיק, הייתה בלתי הגיונית, בלתי סבירה ובלתי עקבית.

45. בתשאל הראשוני שערך שוטר הסיור אופיר רחמים לנאשם לפרש הימצאותו במקום, אמר הנאשם כי הלך לבקר חבר, כי החבר לא היה בבית, וכי עכשיו בכוונתו לבקר חבר אחר שגר בשכונת הקטמונים.

46. אולם כבר בהודעתו הראשונה במשטרה שינה הנאשם את גרסתו. בהודעתו הראשונה במשטרה מיום 24.2.22 (ת/1) אמר הנאשם כי בצהריים בסביבות השעה 16:00 ירד מביתו ורצה לקנות טלפון, הלך דרך הבניינים, ומשם הלך לחברו שלמה סבג שגר ברחוב שטרן מול המתנ"ס, אז ראה ניידת, השוטר קרא לו, ערך עליו חיפוש והביא אותו לתחנת המשטרה. במענה לשאלת החוקר האם נכנס לבניין, השיב הנאשם, כי נכנס לבניין אחד או שניים, צעק, שרק, ולאחר ששלמה סבג לא ענה, הלך משם. במענה לשאלת החוקר האם הוא יודע היכן מתגורר שלמה סבג, השיב הנאשם בחיוב, אך ציין כי לא זכר את הקומה ועל כן קרא לחברו מלמטה וזה לא ענה. בתשובה לשאלת החוקר, האם מישו פנה אליו או דיבר אתו, השיב הנאשם בשלילה, וכן הכחיש כי פתח דלתות (ש' 27 - 30 להודעה ת/1). עוד ציין הנאשם כי היה עם אוזנייה באוזן, שכן רצה לרכוש מכשיר טלפון.

47. בהמשך החקירה, חל שינוי בגרסתו של הנאשם. משאמר לו החוקר כי הוא נכנס למספר בתים, הכחיש זאת הנאשם תחילה בתוקף, ובהמשך אמר **"חופ משה אחת דתייה, אף אחד לא ראה אותי"**, וכי אמר לאותה אישה דתייה כי הוא מחפש את שלמה, והיא השיבה שאינו גר כאן (ש' 51 - 56 להודעת הנאשם).

48. בהודעתו השנייה מיום 28.2.22 (ת/2) חל שינוי נוסף בגרסת הנאשם. אז טען הנאשם לראשונה:

"בסך הכל תיקתקתי בדלת, פתחה לי אישה את הדלת ושאלתי אותה אם שלמה סבג גר פה, והיא אמרה לי שלא נראה לי, והיא אמרה לי שלא נראה לי היא לא מכירה אחד כזה וירדתי אני חושב לקומה למטה, תקתקתי בדלת, פתחתי אותה עם היד שלי, האישה עמדה מולי זה היה באיך שאתה פותח את הדלת, זה סלון כזה ושאלתי אותה אם היא מכירה את שלמה סבג והיא אמרה לי שלא וזהו הלכתי. יצאתי מהבניין הלכתי לכיוון הכביש, וניידת באה מולי" (שורות 7 - 8)

(לת/2).

49. משנשאל הנאשם בחקירתו במשטרה מדוע אינו יודע היכן שלמה סבג חברו מתגורר, השיב כי שלמה סבג עבר דירה, וכי אמרו לו ששלמה סבג עבר לבניינים שמול המתנ"ס. בהמשך החקירה, משנשאל מדוע נכנס לדירה של אורה מרלי, השיב כי הדלת לא הייתה סגורה אלא קצת פתוחה וכי המתלוננת עמדה שם, ושאל אותה אם שלמה גר שם. בהמשך לאחר שנאמר לו כי זוהה במסדר זיהוי על ידי שתי נשים, שוב שינה גרסה ואמר "**סך הכל שתי דירות תקתקתי בדלת, לא פרצתי ולא גנבתי**" (שורות 31 - 32 לת/2).

50. בעדותו של הנאשם בבית המשפט שוב חל שינוי בגרסת הנאשם. בחקירתו הראשית אמר הנאשם, כי באותו היום בשעות הצהריים רצה לבקר את חברו שלמה סבג שחלה במחלת הסרטן. לראשונה, ציין הנאשם, כי תחילה הלך לבית הוריו של שלמה סבג, אשר מתגוררים ברחוב שטרן, ואלה מסרו לו כי שלמה סבג עבר להתגורר מול המתנ"ס. מאחר שהנאשם לא ידע באיזה דירה מתגורר שלמה סבג, הגיע ודפק על שתי דלתות של דירות בבניין, משנאמר לו "כן" הוא נכנס ושאל האם שלמה סבג מתגורר בדירה, ונענה בשלילה. לגבי דירה נוספת, הדלת הייתה פתוחה. לאחר שלא מצא את שלמה, ירד למטה על מנת לבדוק בתיבות הדואר, אך לא מצא דבר. משנשאל הנאשם מדוע לא הקיש על דלתות כל הדירות בבניין, השיב כי המתלוננת טלי אזרי צעקה עליו, ועל כן ירד למטה.

51. בחקירתו הנגדית הודה הנאשם כי שלוש נשים ראו אותו, ומשעומת עם הודעתו במשטרה טען שהחוקר "פברק את הרשום בה". משעומת עם גרסת המתלוננת, מהן עלה כי טען בפניהן כי הוא מחפש את דנה או את משפחת מזרחי, השיב הנאשם כי הן הודרכו על ידי החוקר.

52. עוד ציין בעדותו בבית המשפט, כי האזנייה הייתה בכיס ולא באוזן, זאת בניגוד לדבריו במשטרה. משנשאל מדוע אמר לשוטר הסיור אופיר רחמים כי הלך לבקר חבר וכי החבר אינו בבית, שהרי אינו יודע היכן גר שלמה סבג, השיב הנאשם כי כאשר הוא רואה משטרה הוא מגיב עם "הסתרות", וכי זה דפוס התנהגות שסיגל לעצמו (עמ' 31 לפרוטוקול ש' 29 - 31).

53. גרסתו של הנאשם לפיה דפק על דלת דירתן של טלי ואורה, אינה מתיישבת עם גרסתן של עדות אלה, לפיהן הנאשם פתח את דלתות דירותיהן מבלי שדפק עליהן תחילה. גרסתו של הנאשם כי חיפש את שלמה סבג אינה מתיישבת עם אף אחת מעדויות המתלוננות אשר לא הזכירו בעדותן, בהודעותיהן במשטרה או בתשאול הראשוני שנערך במקום את השם "שלמה סבג", ועל כן אני דוחה את גרסתו כי נכנס לדירות במטרה לחפש את שלמה סבג.

ממצאים עובדתיים

54. מעדות המתלוננות אורה וטלי עולה, כי הנאשם פתח את דלת הכניסה של דירתן מבלי שדפק עליהן תחילה, כי נכנס לתוך הדירות ולא עמד בפתח, כי שאל את המתלוננת אורה האם משפחת מזרחי מתגוררת כאן, וכי אמר למתלוננת טלי "סליחה, טעות". אשר לדירת המתלוננת איטאביין, הרי שזו הייתה פתוחה, הנאשם אחז בידית הדלת והכניס את ראשו לתוך הדירה, ושאל את איטאביין היכן מתגוררת דנה. הנאשם לא אמר לאף אחת מן המתלוננות כי הוא מחפש את שלמה סבג, וכך גם לא שאל את המתלוננות היכן מתגורר אותו שלמה סבג.

המסגרת הנורמטיבית

55. סעיף 406 בחוק העונשין, שעניינו כניסה והתפרצות למקום מגורים או תפילה קובע:
- "(א) הנכנס למקום המשמש למגורי אדם או לתפילה, או הנמצא בהם, בכוונה לבצע גניבה או פשע, דינו - מאסר חמש שנים.**
- (ב) המתפרץ למקום כאמור בסעיף קטן (א) בכוונה לבצע גניבה או פשע, או המתפרץ מתוכו לאחר שביצע בו גניבה או פשע או נכנס אליו לשם כך, דינו - מאסר שבע שנים"**

56. סעיף 405 לחוק העונשין מגדיר "נכנס" כמי שמכניס לבניין גם חלק מגופו. **פורץ** מוגדר, בין היתר, כמי שפותח דלת של בניין. אם האחרון גם נכנס לבניין כאמור, הוא נקרא "**מתפרץ**" וכן אם הוא נכנס לבניין בתחבולה. "**נכנס**" מוגדר כי שמכניס לבניין גם חלק מגופו.

היסוד העובדתי

57. בהתאם לממצאים העובדתיים שקבעתי, אני קובעת כי בנוגע לדירותיהן של המתלוננת אורה והמתלוננת טלי, מתקיים היסוד העובדתי של עבירה התפרצות למקום מגורים, שכן הנאשם פתח את דלתות הכניסה של דירות המתלוננות ונכנס לדירות, מבלי שדפק על הדלת וקיבל רשות לעשות כן.

58. בנוגע לדירתה של המתלוננת איטאביין, לא מתקיים היסוד העובדתי של התפרצות למקום מגורים, שכן דלת הדירה היתה פתוחה. עם זאת, מתקיים היסוד העובדתי של כניסה למקום מגורים לפי סעיף 406(א) לחוק העונשין, שכן הנאשם אחז בידית דלת הכניסה והכניס את ראשו לדירה.

היסוד הנפשי

59. אשר ליסוד הנפשי, מדובר בעבירת התנהגות בעלת יסוד נפשי מסוג מטרה לביצוע עבירת גניבה או עבירה מסוג פשע. כלומר אם הכניסה של המתפרץ או הנכנס לא נועדה למטרת ביצוע גניבה או פשע, התנהגות זו אינה מקימה את העבירה שבסעיף 406 לחוק העונשין.

60. בכל הנוגע לבחינת היסוד הנפשי, כבר נפסק, כי "במרבית המקרים, היסוד הנפשי מוסק ממכלול הנסיבות החיצוניות, מהגיגות של הדברים, מראיות נסיבתיות ומניסיון החיים המצטבר" [ע"פ 5150/93 **פאז סריס נ' מדינת ישראל**, פ"ד מח(2) 183, 187 (1994)]. ככל סוגי הכוונה בפלילים, ניתן ללמוד על קיומה של כוונה מיוחדת מן הנסיבות הכוללות של האירוע [ע"פ 335/75 **סוהיל סביר נ' מדינת ישראל**, פ"ד ל(2) 57 (1976); ע"פ 8871/05 **יוסף שנגלוב נ' מדינת ישראל** [פורסם בנבו] (12.3.2007)].

61. כמו כן, נוהגים בתי המשפט להתבסס על חזקות עובדתיות לצורך קביעת היסוד הנפשי. "הוכחת יסוד נפשי הינה משימה מורכבת, ולא בנקל ניתן לחדור לנבכי נשמתו של האדם ולעמוד על צפונות לבו. אי לכך, כאשר הרכיב ההתנהגותי מוגדר בעבירה, יש שבית- המשפט, הנדרש לקבוע קיומה של מחשבה פלילית, מסתפק בחזקות עובדתיות, ויש שהוא נסמך על ראיות נסיבתיות. כאשר הרכיב ההתנהגותי עמום, ובית-המשפט נדרש להתחקות אחר מניעיו של הנאשם, אזי גובר הצורך להסתייע בראיות נסיבתיות." (בג"צ 2534/97 יחב נ' פרקליטת המדינה, פ"ד נא(3), 1, 18)

62. ניתן לומר כי אדם הנכנס לדירת אחר ללא הסכמת הבעלים, קמה נגדו חזקה שבעובדה, שעשה כן במטרה לבצע גניבה או עבירה כלשהי אחרת. מדובר במסקנה הגיונית המבוססת על ניסיון החיים והשכל הישר. ברי כי מדובר בחזקה הניתנת להפרכה (ברמת ספק סביר בלבד) ואולם היא מחייבת את הנאשם להטיל ספק בהנחה הגיונית זו על ידי מתן הסבר בדבר סיבת נוכחותו במקום. אין בכך הכבדה על הנאשם, שכן כל העובדות הנדרשות לשם כך מצויות בידעו ובשליטתו (ראו: קדמי, על הראיות, חלק רביעי בעמ' 1683).

63. בעניין משמעות הכניסה לדירה של אחר, נפסק: "כאמור, העובדות אינן שנויות במחלוקת, המערער התפרץ לדירה. עובדה זו בפני עצמה יוצרת נוכחות לא תמימה בדירה ונוכחות לא תמימה זו מחייבת אותו למתן הסבר. לשיטתנו, נסיבות מעין אלה מטילות על המערער את הנטל הטקטי להבאת ההסבר ... המערער פתח דלת בדירה לא לו, המערער גם ככל הנראה נכנס לתוך הדירה שהרי הצליח לראות את המתלונן שהיה בשירותים ללא בגדים באותו שלב ועליו לספק הסבר כלשהו להימצאותו בדירה." (ע"פ 11352-05-14 סלמן נ' מדינת ישראל (27.10.14)).

64. עוד נפסק כי:

"הוכחת קיומה של מציאות דברים מסוימת, כמו גם הוכחת צפונות ליבו של הנאשם, אינה מותנית בכל מקרה בקיומן של ראיות ישירות במשפט. היא ניתנת להוכחה גם באמצעות חזקות עובדתיות שונות, פרי ראיות נסיבתיות, המלמדות, בהתבסס על השכל הישר ועל ניסיון החיים, על קיומה של אותה מציאות. הרשעת נאשם אינה מחייבת הוכחת האשמה מעבר לכל ספק שהוא, מרוחק או דמיוני ככל שיהא. היא מחייבת הוכחת אשמה מעבר לכל ספק סביר. על הספק הסביר להיות הגיוני ובעל אחיזה במציאות, ואין די בהשערה רחוקה, משוללת עיגון בהיגיון או בהוויות החיים אשר אינה נתמכת בחומר הראיות (ע"פ 6295/05 וקנין נ' מדינת ישראל (טרם פורסם), פסקה 48). גישה זו נובעת מהתפיסה הערכית של המשפט הפלילי, המבקש לאזן בין ערך חירותו של היחיד לבין ערך ההגנה על בטחון הציבור... לצורך הוכחת אשמתו של נאשם, ניתן לסמוך על ראיות נסיבתיות מקום שניתן להסיק מהן מסקנות חד משמעיות בדבר אשמתו, וכאשר כל אפשרות חלופית אחרת אינה מתקבלת על הדעת, בבחינת היסק אפשרי על פי השכל הישר וניסיון החיים".

(ע"פ 8741/04 אוחנה נ' מדינת ישראל (פורסם בנבו, 17.6.2007)).

65. נוכח הראיות המסבכות אשר עומדות לחובתו, עובר אל הנאשם הנטל הטקטי לספק להן הסבר.

66. גרסת הנאשם כי נכנס לדירות על מנת לחפש את שלמה סבג אינה מעוגנת בתשתית הראייתית, אינה מתיישבת עם מכלול הראיות, אינה סבירה, אינה מתקבלת על הדעת ואין לה תמיכה מכל מקור חיצוני שהוא.

א. ראשית, הנאשם לא הביא ראיה המוכיחה כי חברו שלמה סבג מתגורר ברחוב שטרן מול המתנ"ס או התגורר שם במועד הרלבנטי לכתב האישום.

ב. הטענה אשר עולה מגרסתו של הנאשם, לפיה חיפש את שלמה סבג המתגורר בבניין מול המתנ"ס ברחוב שטרן, אינה מתיישבת עם העובדה כי הנאשם נכנס הן לדירה ברחוב אברהם שטרן 4 והן לדירות ברחוב אברהם שטרן 10 (הוא הבניין הנמצא מול המתנ"ס). עולה השאלה מדוע נכנס הנאשם לדירתה של אורה מרלי ברחוב שטרן 4, אם ממילא שלמה סבג אינו מתגורר בבניין זה.

ג. טענתו של הנאשם אינה מתיישבת עם העובדה כי הנאשם לא ציין באוזני אף אחת מן המתלוננות את השם שלמה סבג, שכן מעדות המתלוננות עולה, כי הנאשם לא שאל אותן האם שלמה סבג מתגורר במקום, או היכן מתגורר אותו שלמה סבג. הנאשם העלה בפני המתלוננות שמות אחרים של אנשים אותם הוא לכאורה מחפש. במקרה אחד, אמר שהוא מחפש את "דנה" ובמקרה שני את "משפחת מזרחי". לגבי דירתה של המתלוננת טלי מששאלה אותו האחרונה "מי זה" בעקבות הרעש ששמעה, השיב "סליחה טעות" ועזב את המקום.

67. מכאן שהתרחיש החלופי שהציג הנאשם אינו סביר, אינו מתיישב עם הראיות האחרות שנאספו נגדו, ואינו מסביר אותן באופן הגיוני ומניח את הדעת. לפיכך מצאתי לדחות את הסבריו.

68. משדחיתי את הסבריו של הנאשם, כי נכנס לדירות במטרה לחפש את שלמה סבג, אני קובעת כי היסוד הנפשי הוכח ברף הנדרש בפלילים.

69. כאמור, הנאשם לא סיפק הסבר כלשהו מניח את הדעת לסיבת כניסתו לדירות. גם העובדה שהנאשם לא דפק על הדלתות תחילה תומכת בקיומו של היסוד הנפשי, שכן הנאשם קיווה שהדירות יהיו ריקות מאדם, או שיוכל לגנוב חפץ כלשהו מבלי שבעליהם יבחינו בכך. אלמלא היתה לנאשם כוונה לגנוב, סביר להניח כי הנאשם היה דופק על הדלתות, מחכה כי תיפתחנה, ושואל היכן חברו מתגורר. העובדה שהנאשם פתח דלתות של דירות שאת בעליהן אינו מכיר תומכת במסקנה, שכוונתו היתה להיכנס לדירות אלה על מנת לגנוב. הנאשם ניצל את ההזדמנות שנקרתה בדרכו, ונכנס לדירות מתוך תקווה שיוכל לבצע גניבה. בהקשר זה אציין, כי אני דוחה את ניסיונו של הנאשם לייחס לעצמו התנהלות שאינה נכונה בשל המאסר הארוך שריצה עובר לאירוע (עמ' 23 לפרוטוקול ש' 25-33). הנאשם העיד ארוכות בפני ולא התרשמתי שהוא נעדר "כישורי חיים בסיסיים". כל ילד יודע ומבין, כי אסור להיכנס לבית של אחרים, בין אם הדלת סגורה ובין אם הדלת פתוחה למחצה, ללא רשות מפורשת.

70. על קיומה של הכוונה לגנוב ניתן ללמוד גם מן העובדה שהנאשם נכנס לשלוש דירות שונות בזמנים סמוכים, ללא הסבר מניח את הדעת.

71. אשר לדירתה של טלי, כאמור קבעתי כי הנאשם נכנס למטבח וטלי שמעה רעש של "התעסקות בדברים". רעש זה מלמד על כוונה ברורה לגנוב.

72. אשר לדירתה של איטאביין, הנאשם אחז בידית הדלת שהיתה פתוחה למחצה, הציץ עם ראשו פנימה ורק משראה את איטאביין בתוך סלון הדירה, הבין כי הדיירת נמצאת בדירה ועל כן לא יוכל לממש את כוונתו לגנוב.
73. אשר לדירתה של אורה מרלי, טען הסניגור בסיכומיו, כי הואיל והמתלוננת אורה העידה, כי לאחר שראתה את הדלת נפתחת אמרה "שלום", שכן סברה כי מדובר בבעלה, הרי שגם אם התכוון הנאשם לגנוב מלכתחילה, באותו הרגע התבטלה כוונתו לגנוב, וזאת בטרם הספיק להיכנס לדירה.
74. אכן, אורה העידה כי אמרה שלום לאחר שהדלת נפתחה, אך אינה יכולה לומר האם זה לפני שהנאשם נכנס לדירה או לאחר מכן, שכן רק לאחר שאמרה שלום הרימה ראשה וראתה את הנאשם בסלון הדירה. עם זאת, איני מקבלת את הטענה כי בשל כך בטלה כוונתו של הנאשם לגנוב. פתיחת הדלת וכניסתו של הנאשם לדירה נעשתה כמעט בו זמנית, ורק לאחר הנאשם נכנס לדירה ושמע את אורה הבין שלא יוכל לבצע את מעשה גניבה. עם זאת, כניסתו לדירה היתה בכוונה לגנוב.
75. עוד טען הסניגור, כי התנהגותו של הנאשם מלמדת על העדר כוונה לגנוב, שכן הנאשם לא הרחיק עצמו ממקום האירוע והמשיך להסתובב בבניין ואף לא ברח מהשטח. איני מקבלת טענה זו. ראשית, הנאשם המשיך להסתובב בבניין, שהרי טלי ואיטאביין שנפגשו בקומת הכניסה של הבניין, ראו אותו זמן מה לאחר מכן מגיע מתוך מדרגות הבניין. שנית, גם דבריו של הנאשם לשוטרי אופיר רחמים במקום מיד לאחר שעוכב על ידו ונעצר, לפיהם הלך לבקר אצל חבר שלא היה בבית, וכי בכוונתו להמשיך ללכת לחבר המתגורר בקטמונים, דברים אותם כינה הנאשם בעצמו "הסתרות", מלמדת על תחושת אשמה, שהרי מה יש לנאשם להסתיר אם הוא חף מפשע. בנוסף, מסרטון ת/14 עולה, כי טלי מספרת לשוטרי כי לאחר שפגש הנאשם בקומת הכניסה לבניין במתלוננות איטאביין וטלי, יצא מן הבניין ועלה במדרגות לרחוב בוליביה ובהמשך ירד חזרה לרחוב שטרן. גם התנהלות זו מעידה על פחד או תחושת אשמה מצדו של הנאשם.
76. מכל הטעמים לעיל, אני קובעת כי המאשימה הוכיחה קיומו של היסוד הנפשי הנדרש לעבירה לפי סעיפים 406 (א) ו-406(ב) לחוק העונשין, וכי הוכח כי הנאשם נכנס לדירות במטרה לבצע עבירת גניבה.
77. בכל הנוגע לדירתה של המתלוננת איטאביין, הוגש כתב האישום בעבירה לפי סעיף 406(ב) לחוק העונשין, וצוין בו כי הנאשם פתח את דלת דירתה. בסיכומיה טענה המאשימה כי הוכחה העבירה של התפרצות למקום מגורים ולחילופין ביקשה המאשימה להרשיע את הנאשם בעבירה לפי סעיף 406(א), שהיא עבירה של כניסה למקום מגורים בכוונה לבצע גניבה או פשע.
78. על פי סעיף 184 לחסד"פ, בית המשפט רשאי להרשיע נאשם בעבירה שאשמתו בה נתגלתה מן העובדות שהוכחו בפניו אף אם עובדות אלה לא נטענו בכתב האישום ובלבד שנתנה לנאשם הזדמנות סבירה להתגונן.
79. לנוכח העובדה שמדובר בעבירה חמורה פחות מזו שיוחסה לנאשם בכתב האישום, ובעבירה שישודותיה כלולים ביסודות העבירה החמורה יותר שיוחסה למשיב בכתב-האישום, דהיינו עבירת ההתפרצות, שכן כל התפרצות כוללת כניסה לנכס כדי לעבור עבירה כאמור, הרי שאי אפשר לומר שלא הייתה לנאשם הזדמנות להתגונן בפני עבירה זו (ראו והשוו: ע"פ 807/99 מדינת ישראל נ' עזיזיאן, פ"ד נג(5) 747, 754). לפיכך, בכל הנוגע לדירתה של איטאביין, יש להרשיע את הנאשם בעבירה של כניסה למקום מגורים בכוונה לגנוב.

מחדלי חקירה

80. נטען כי המאשימה לא בדקה את גרסת הנאשם האם שלמה סבג מתגורר ברחוב שטרן 10.

81. בהקשר של מחדלי חקירה קבע בית המשפט העליון כי מחדלי חקירה שמהם זכאי הנאשם להיבנות הם בגדר רשימה מוגבלת ומצומצמת של מחדלים חמורים, שעיקרם אי-נקיטת פעולה חקירתית מתבקשת באופן המטיל ספק רציני בראיות המפלילות את הנאשם (ע"פ 9306/20 **ברגות נגד מדינת ישראל** (29.04.2021), מה שאין כן במקרה שלפניי. המאשימה הניחה לפני בית המשפט ראיות מספיקות להוכחת אשמתו של הנאשם, וגם אם היה מתברר כי אותו שלמה סבג מתגורר ברחוב שטרן 10, כפי שנטען הנאשם, אין בכך לשנות את המסקנה כי הנאשם התפרץ/נכנס לדירות המתוארות בכתב האישום במטרה לגנוב.

סוף דבר

82. על יסוד האמור לעיל, אני מרשיעה את הנאשם בשתי עבירות של **התפרצות לבית מגורים בכוונה לגנוב**, עבירות לפי סעיף 406(ב) לחוק העונשין, ובעבירה אחת של **כניסה לבית מגורים בכוונה לגנוב**, לפי סעיף 406(א) לחוק העונשין.

ניתנה היום, י"ח אלול תשפ"ב, 14 ספטמבר 2022, במעמד הצדדים